

Câu nói ồm ờ của dì Miên khiến tôi đâm chột dạ, suýt chút nữa lưỡi rựa liếm đứt ngón tay.

Trong nhà bỗng vang lên tiếng la “oai oái”. Rồi tiếng chị Ngà gầm gừ:

- Nói bậy nè!

- Bậy gì! Chẳng phải thằng cháu tao lúc nào cũng nghe lời mày rậm rắp sao?

- Thì nó cũng nghe lời mày vậy!

- Tết Công Gô nó mới nghe lời tao!

Chị Ngà cười:

- Ai bảo mày hay ỷ lớn ăn hiếp nó chi!

Dì Miên khịt mũi:

- Không phải vì tao hay ăn hiếp nó mà chính vì nó thích mày.

- Đủ rồi nghen! - Chị Ngà la lên – Tao chỉ coi nó như em thôi. Mày đừng có gán ghép bậy bạ.

Khi chị Ngà thốt ra câu nói đó, chị không biết tôi đang ngồi nghe lỏm ngoài hè, vì vậy chị không biết rằng chị vừa giáng vào ngực tôi một nhát búa nặng nề. Từ nãy đến giờ, những lời trêu chọc của dì Miên khiến tôi vừa sợ vừa ngượng, người cứ giật thon thót. Nhưng bên cạnh nỗi hoang mang run rẩy đó, tôi vẫn cảm thấy một niềm xao xuyến nhẹ nhàng đang len lỏi vào trái tim tôi và tôi cứ thầm mong cái cảm giác dễ chịu đó kéo dài không bao giờ dứt. Nhưng chị Ngà đã kéo tôi ra khỏi giấc mơ ngán ngủ. Câu nói của chị khiến tôi đâm bản thân, mặc dù tôi không hiểu tại sao. Kể từ đêm lều trại năm nào nằm bên cạnh chị cho đến tận lúc này, bao giờ tôi cũng xem chị là chị và điều đó dường như chẳng hề thay đổi. Vậy mà khi nghe chị bảo chị xem tôi như em, đột nhiên tôi buồn bã quá chừng. Tôi cảm thấy như vừa đánh mất một điều gì kỳ thú.

Lòng tổn thương, tôi cầm lên chiếc rựa và nhặt nhanh những sợi lạt vương vãi, lúi thủi lần ra sau bếp.